Lublin, 25 marca 1947 r.

LUBELSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr 5.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

A. Publikacje Wojewody Lubelskiego oraz władz i urzędów podległych

B. Publikacje Władz Centralnych

DZIAŁ URZĘDOWY.

A. Publikacje Wojewody Lubelskiego oraz władz i urzędów podległych.

Poz. 32

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO LUBELSKIEGO

do Ob. Przewodniczącego Wydziału Powiatowego (wszystkich) oraz Ob. Prezydenta miasta Lublina, Siedlec i Chełma,

dotyczące wprowadzenia w życie dekretu z dnia 19 listopada 1946 roku o uposażeniu w samorządzie.

L. S. A. II. 4/354/47.

W związku z wejściem w życie dekretu z dnia 19. XI. 1946 r. o dostosowaniu uposażeń w związkach samorządu terytorialnego do uposażenia pracowników państwowych, Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 380, podaję do wiadomości Ob. Przewodniczącego (Prezydenta) okólnik Ministra Administracji Publicznej z dnia 7. II. br. L. III. S. O. 749/47 w sprawie wprowadzenia w życie powołanego dekretu, celem podania do wiadomości podległym organom i ścisłego stosowania.

Lublin, dnia 28 lutego 1947 r.

Wojewoda:
(—) W. Rózga

MINISTER ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

Warszawa, dnia 7 lutego 1947 r.

L. dz. III. SO 749/47.

Wprowadzenie w życie dekretu z dnia 19. XI. 1946 r. o uposażeniu w samorządzie.

OKÓLNIK Nr. 12

do Ob. Ob. Wojewodów (wszystkich) oraz Ob. Ob. Prezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi.

Na zasadzie art. 2, 7 i 11 dekretu z dnia 19 listopada 1946 r. o dostosowaniu uposażeń w związkach samorządu terytorialnego do uposażenia pracowników państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 380), zwanego w dalszej części niniejszego okólnika „nowym dekretem uposażeniowym" — w porozumieniu co do zasad i wytycznych w sprawach, o których mowa w zdaniu końcowym art. 2 tego dekretu, z Ministrem Skarbu wyjaśniam i zarządzam, co następuje:

I. Kto podlega przepisom nowego dekretu uposażeniowego. Jak na to wskazuje brzmienie art. 1 nowego dekretu uposażeniowego, przepisom jego podlegają płatni członkowie organów wykonawczych i pracownicy związków samorządu terytorialnego, objęci rozporządzeniem Prezydenta R. P. z dnia 30 grudnia 1924 r. o dostosowaniu uposażeń członków zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073), a mianowicie:

1) stale płatni członkowie organów wykonawczych związków samorządu terytorialnego, ustawowo uprawnieni do pobierania stałego uposażenia z funduszów danego związku samorządowego, t. j. prezydenci miast, wiceprezydenci, burmistrzowie i wójtowie, wiceburmistrzowie zaś tylko wówczas, gdy stale czas swój poświęcają zajęciom dla zarządu miasta, gdy więc praca tych osób w zarządzie gminy stanowi główne ich zajęcie;
2) wszyscy pracownicy, stale zatrudnieni w biurach wydziałów wojewódzkich, wydziałów powiatowych, zarządów miejskich i zarządów gminnych, a na obszarze ziem zachodnich — ponadto wszyscy pracownicy, mianowani na podstawie ustawy z dnia 30.VII. 1899 r. o mianowaniu i zaopatrzeniu urzędników komunalnych (Zb. u. pr. str. 141);
3) wszyscy pracownicy, stale zatrudnieni w instytucjach, mających charakter urządzeń i zakładów dobra publicznego, na zysk nie obliczonych, jak: w służbie drogowej, w ośrodkach zdrowia, w zakładach naukowych (na etacie związków samorządowych), zakładach leczniczych, opiekuńczych, wychowawczych i tp. oraz
4) płatni członkowie zarządów związków międzykomunalnych, o ile przedmiotem ich działalności nie jest prowadzenie przedsiębiorstw (art. 9 dekretu) — a to na podstawie zatwierdzonej przez właściwą władzę nadzorczą uchwały rady związku tudzież pracownicy, stale zatrudnieni w tychże związkach międzykomunalnych.

Przepisy nowego dekretu uposażeniowego nie dotyczą przeto: pracowników przyjętych na czas wykonania określonej pracy, albo na czas określony umową służbową, jak również pracowników płatnych dniówkowo lub tygodniowo, bądź to zatrudnionych jedynie w okresie prac sezonowych, opłacanych z kredytów rzeczowych, a więc pracowników, zajmujących posady, które nie mogą być objęte statutem etatu stanowisk służbowych, przewidzianym w § 20 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 30 grudnia 1924 r.

Wyłączeniu też podlegają wszyscy pracownicy przedsiębiorstw samorządowych, nie wyłączając przedsiębiorstw o charakterze użyteczności publicznej, oraz pracownicy związków międzykomunalnych. których przedmiotem działalności jest prowadzenie przedsiębiorstw.

Uposażenie pracowników wyłączonych normuje się na podstawie przepisów ustawodawstwa pracy, to jest umów o pracę, umów służbowych,

przy czym uposażenie pracowników przedsiębiorstw — z reguły w drodze układów zbiorowych.

Wyłączeniu wreszcie podlegają pracownicy komunalnych kas oszczędności i gminnych kas popożyczkowo - oszczędnościowych.

II. Termin wejścia w życie dekretu. Jak wskazuje na to brzmienie art. 11 nowego dekretu uposażeniowego, przepisy jego, dotyczące sposobu obliczania uposażenia i wszelkich należności służbowych, wchodzą w życie z mocą wsteczną od dnia 1 maja 1946 r., a przepisy, dotyczące zwolnienia od państwowego podatku od wynagrodzeń (art. 6) — od dnia 1 października 1946 r.

Przepis dekretu, nadający moc wsteczną działaniu jego przepisów, dotyczących sposobu obliczania uposażenia, oraz innych należności służbowych, ujął w ustawową normę prawną zasadę dostosowania uposażenia członków organów wykonawczych i pracowników administracji samorządowej do każdocześnie aktualnego uposażenia pracowników państwowych, zasada realizowana w związkach samorządu terytorialnego, począwszy już od dnia 1 maja 1946 r. stosownie do uchwały Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 1946 r.

To też do członków organów wykonawczych i pracowników samorządowych, objętych nowym dekretem uposażeniowym, stosuje się wszelkie zmiany w wysokości uposażenia, wprowadzone dla pracowników państwowych po dn. 1 maja 1946 r. czyli podwyżki uposażeń, wprowadzone dekretem z dnia 12 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 175), rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 179), dekretem z dnia 19 września 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 287), oraz rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 12 września 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 291).

Podwyżki uposażeń, wprowadzone cytowanymi normami prawnymi z września 1946 r., stosuje się do płatnych członków organów wykonawczych i pracowników samorządowych, objętych nowym dekretem uposażeniowym, od dnia 1 września 1946 r., t. j. od dnia wejścia w życie cytowanych dwóch wrześniowych norm prawnych.

III. Zakres i sposób stosowania w związkach samorządu terytorialnego przepisów o uposażeniu pracowników państwowych. Do podlegających przepisom nowego dekretu uposażeniowego płatnych członków organów wykonawczych i pracowników związków samorządu terytorialnego, stosuje się odpowiednie przepisy o uposażeniu pracowników państwowych, a to w zakresie uposażenia zasadniczego, dodatków do uposażenia i innych należności pieniężnych.

W szczególności więc do płatnych członków organów wykonawczych i pracowników związków samorządowych stosuje się:

1) następujące przepisy rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) z późniejszymi zmianami:

art. 2 w brzemieniu, nadanym mu dekretem z dnia 19 września 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 287),

art. 3, ale tylko w odniesieniu do automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia,

art. 4, ust. 1,

art. 5 z wyjątkiem ustępu ostatniego i z tym zastrzeżeniem, że co do rodzaju stanowisk w służbie samorządowej, do których mają być przywiązane dodatki funkcyjne albo służbowe, oraz co do wysokości tych dodatków, stosuje się — z uwagi na końcowy, przepis art. 2 nowego dekretu uposażeniowego — dalsze wytyczne zarządzenia niniejszego,

art. 5 — a w brzmieniu, nadanym mu dekretem z dnia 12 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 175),

art. 6, 7, 10, 11,

art. 13 i 14, ale tylko w odniesieniu do starostów powiatowych, jako przewodniczących wydziałów powiatowych,

art. 15, 16, 17, 18 i 19,

art. 20, ale tylko w odniesieniu do pracowników, których rodzinom nie przysługuje w pełnej wysokości zwrot kosztów pogrzebu (zasiłku pośmiertnego) na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym; w stosunku zaś do osób, którym przysługuje prawo do takiego zasiłku z tytułu ubezpieczenia społecznego w mniejszej wysokości — przepisy art. 20 stosuje się tylko w tym zakresie, że daje on zainteresowanym prawo do zwrotu z funduszów związku samorządowego (międzykomunalnego) różnicy; natomiast art. 20 nie stosuje się do rodzin płatnych członków organów wykonawczych i pracowników związków samorządowych, jeśli rodzinie przysługuje prawo do 3 miesięcznej odprawy pośmiertnej na podstawie lokalnego statutu emerytalnego,

art. 26;

2) następujące przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781) z późniejszymi zmianami;

§ 2;

§§ 13 do 27 włącznie oraz §§ 29 do 33 włącznie, w brzmieniu, nadanym im rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 24 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 126),

§§ 35, 36 i 38 w brzmieniu, nadanym im rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 12 września 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 291), przy czym najwyższe stawki dodatku funkcyjnego (§ 38) ustala się jak poniżej (cz. VIII okólnika),

§ 40 pkt. 5 lit. c) i d) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 13 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 179) oraz zmian, wynikających z pkt. 5 § 1 rozp. Rady Ministrów z dnia 12 września 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 291),

§ 40 pkt. 5 lit. e) w brzmieniu, nadanym mu przepisem pkt. 2 § 1 rozp. Rady Ministrów z dnia 24 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 126),

§ 41 z wyjątkiem zdania ostatniego w pkt. 2, natomiast z uzupełnieniem, wprowadzonym do tego paragrafu rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 685),

§ 42-a w brzmieniu, nadanym mu rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 179),

§ 58 i § 60 z wyjątkiem zdania ostatniego oraz

§ 65;

3) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 126).;

4) rozporządzenie Ministra Oświaty z dnia 26 czerwca 1945 r. w sprawie zaliczenia okresu wojennego do wymiaru uposażenia nauczycieli (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 140);

5) dekret z dnia 31 października 1946 r. o dodatku naukowym do uposażenia (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 330), a to w stosunku do zatrudnionych w niektórych związkach samorządowych sił naukowych, o których mowa w art. 1 pkt. 1 lit. c) tegoż dekretu, przy czym zaliczenie pracowników związków samorządowych do pracowników naukowych wymaga decyzji Ministra Oświaty w porozumieniu z Ministrem Skarbu i właściwymi ministrami. Wnioski w tym względzie należy składać do Ministerstwa Administracji Publicznej;

6) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 stycznia 1947 r. o specjalnym dodatku nauczycielskim, które niebawem będzie ogłoszone w Dzienniku Ustaw;

7) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce sułżbowe (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 228) ze zmianami, wprowadzonymi rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 5 września 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 289).

IV. Zastosowanie przepisów o uposażeniu pracowników służb specjalnych.

Co się tyczy uposażenia i dodatków pieniężnych pracowników służb specjalnych, to w obecnym stanie prawnym chodzi tylko o przepisy o uposażeniu państwowego personelu pedagogiczno - wychowawczego, zawarte w wymienionych w cz. III okólnika normach prawnych, które stosuje się do personelu pedagogiczno-wychowawczego, zatrudnionego w związkach samorządu terytorialnego. Jeżeli w przyszłości będą wydane również normy uposażeniowe dla pracowników, zatrudnionych w innych specjalnych działach służby państwowej, to normy te mieć będą odpowiednie zastosowanie do analogicznych działów służby w związkach samorządu terytorialnego.

V. Rewizja statutów etatu stanowisk służbowych i redukcje.

1. Uposażenie zasadnicze każdego z pracowników, podlegających przepisom nowego dekretu uposażeniowego (patrz cz. I okólnika), ustala się wg grupy uposażenia, zależnej od zajmowanego stanowiska. Dla każdego stanowiska służbowego musi być określona odpowiednia grupa uposażenia, przy czym może być ustanowiona tylko jedna grupa maksymalna, albo obok niej jeszcze jedna lub dwie grupy bezpośrednio niższe w ramach tabeli, zamieszczonej w art. 5 ust. 1 nowego dekretu uposażeniowego.

Ustalenie grup dla poszczególnych stanowisk służbowych powinno nastąpić w formie statutu etatu stanowisk służbowych na podstawie § 20 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073), wydanego lub zmienionego (patrz niżej pkt. 3) w drodze uchwały, podlegającej zatwierdzeniu w trybie przepisanym.

W statucie etatu muszą być określone kwalifikacje (naukowe, fachowe przygotowanie praktyczne), wymagane dla poszczególnych stanowisk. W tym względzie decydującymi muszą być zarówno ważność i fachowość funkcyj, przywiązanych do stanowiska, jak i warunki, wymagane na mocy szczególnych przepisów prawnych, np. dla służby lekarskiej, technicznej, na stanowiskach radców prawnych, personelu pedagogiczno - wychowawczego, księgowych itp.

W statutach etatu stanowisk służbowych może być unormowana na czas określony (przejściowy, np. na 5 lat) kwestia zwalniania dotychczasowych pracowników, a nawet kandydatów do służby od wymaganego cenzusu naukowego (veniam studiorum) pod warunkiem wykazania się dłuższą praktyką na stanowiskach, dających dostateczne przygotowanie praktyczne. Statut określi, jaka władza i w jakim trybie władna jest udzielić dyspensy, przy czym udzielenie dyspensy dla pracowników na stanowiskach kierowniczych i inspekcyjnych musi być uzależnione od uprzedniej zgody władzy, wykonywującej bezpośredni nadzór nad organem wykonawczym danego związku samorządowego (wydział powiatowy, wydział wojewódzki, Ministerstwo Administracji Publicznej).

Dyspensa jest niedopuszczalna w odniesieniu do stanowisk, dla których wymagane jest wykształcenie fachowe z mocy obowiązujących przepisów prawnych np. dla lekarzy, rzeczoznawców budowlanych itp.

Przy ustaleniu wysokości grup uposażenia dla poszczególnych stanowisk służbowych musi być uwzględniona hierarchia stanowisk, kwalifikacje wymagane dla danego stanowiska oraz zakres odpowiedzialności, odpowiadający czynnościom związanym z danym stanowiskiem, jak tego wyraźnie wymaga art. 5 ust. 3 nowego dekretu uposażeniowego.

Natomiast w świetle nowego dekretu uposażeniowego nie ma obecnie w służbie samorządowej formalnego podziału pracowników na 3 kategorie, zależne od posiadanego przez nich cenzusu wykształcenia. W związku z tym związki samorządowe są obecnie skrępowane w ustalaniu maksymalnych grup uposażenia jedynie przepisami art. 5 nowego dekretu uposażeniowego i zasadami zaszeregowania stanowisk, ustalonymi poniżej na podstawie art. 2 tegoż dekretu, a nie wysokością cenzusu wykształcenia, gdyż ograniczenie w tym względzie z § 8, 14 i 16 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 30 grunia 1924 r. straciło moc obowiązującą.

2. Zasady zaszeregowania do grup uposażenia stanowisk w służbie pedagogiczno - wychowawczej, jak również zasady automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia w związkach samorządu terytorialnego, winny odpowiadać ściśle zasadom, ustalonym dla personelu pedagogiczno - wychowawczego i nauczycieli szkół państwowych przepisami §§ 13—32 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781) z późniejszymi zmianami, w szczególności zmianami, wprowadzonymi rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 24 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 120) oraz wynikającymi z przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 140).

3. Ze względu na nową tabelę grup uposażenia dla pracowników, zamieszczoną w art. 5 ust. 1 nowego dekretu uposażeniowego, dotychczasowe statuty etatu stanowisk służbowych wymagają rewizji. W szczególności:

a) dla najwyższych stanowisk w m. st. Warszawie i m. Łodzi, podlegających służbowo bezpośrednio Prezydentowi miasta, jest określona jako najwyższa IV grupa uposażenia, a w miastach, wymienionych pod lit. B tabeli, zamieszczonej w art. 5 ust. 1 — grupa V, w miastach zaś, wymienionych pod lit. C tabeli — VI, wreszcie w pozostałych miastach (nie wydzielonych) — VII;

b) dla najwyższych stanowisk w wojewódzkich związkach samorządowych, jak np. naczelników biur wojewódzkich rad narodowych, dyrektorów czy kierowników zakładów itp., jako najwyższa — grupa V;

c) w powiatowych związkach samorządowych jako najwyższa VI grupa przywiązana jest jedynie do stanowisk najwyższych, tj. stanowiska kierownika działu samorządowego (sekretarza wydziału powiatowego), inspektora samorządu gminnego, samorządowego lekarza powiatowego lekarza weterynarii, architekta i kierowników zakładów leczniczych i wychowawczych;

d) w gminach wiejskich (zbiorowych) jako najwyższa VII grupa uposażenia przywiązana jest do stanowisk sekretarzy gminnych oraz samodzielnych pracowników (kierowników) służb fachowych, jak służby lekarskiej, lekarzy, kierujących ośrodkami zdrowia czy też przychodniami weterynaryjnymi, i służby technicznej, a w gminach wiejskich o rozbudowanej gospodarce drogowej ponadto do stanowisk samodzielnych techników drogowych, posiadających odpowiednie kwalifikacje fachowe, wreszcie w gminach na obszarze powiatów bezpośrednio graniczących z miastami ponad 200.000 mieszkańców — również do stanowisk techników budowlanych o odpowiednich kwalifikacjach fachowych;

e) w gminach wiejskich zbiorowych do stanowisk zastępców sekretarzy gminnych (I pom. sekretarzy) przywiązana jest jako najwyższa VIII grupa uposażeniowa;

f) w gminach wiejskich jednostkowych (utworzonych z jednego osiedla z ewentualnymi przysiółkami, koloniami itp., bez podziału na gromady — sołectwa), do stanowisk, o których mowa powyżej w pkcie d) — VII grupa uposażenia jako najwyższa może być przyznana tylko w wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych rozbudową finansowo-gospodarczą gminy, wielkością budżetu, prowadzeniem zakładów gminnych, natomiast VII grupa uposażenia jako najwyższa powinna być przywiązana z reguły do stanowisk sekretarzy gminnych w gminach wiejskich jednostkowych uzdrowiskowych i letniskowych, wreszcie w gminach wiejskich, graniczących z miastami ponad 200.000 mieszkańców;

g) dla stanowisk, do których przywiązana jest służba pomocnicza, wykonywana przez pracowników fizycznych, oraz dla stanowisk woźnych, gońców, dozorców, furmanów, palaczy, sprzątaczek itp. określa się grupy uposażenia XII—X; dla stanowisk szoferów, palaczy - monterów itp., wymagających fachowego przygotowania i umiejętności praktycznych — grupy uposażenia X—IX;

h) dla praktykantów w zależności od posiadanych kwalifikacyj ustalonych statutem etatu określa się grupy X—XII, dla praktykantów, posiadających wyższe wykształcenie — grupę IX.

4. W związkach samorządowych, w których statuty etatu stanowisk służbowych nie zostały dotychczas uchwalone i zatwierdzone, grupy uposażenia dla poszczególnych stanowisk służbowych powinny być ustalone przez właściwą dla danego związku radę narodową, czy to w drodze odrębnej uchwały, czy to w formie załącznika do preliminarza budżetowego, przy czym odrębna uchwała musi być traktowana jako tymczasowy statut etatu stanowisk służbowych i podlega zatwierdzeniu przez władze nadzorcze.

5. Ze względu na stwierdzone przerosty personalne w szczególności w miastach, niewspółmierne do zwiększonych albo nowych zadań publicznych, uważam za konieczne w związku z ustaleniem nowych i rewizję dotychczasowych grup uposażenia przystąpienie do reorganizacji administracji samorządowej w celu łączenia niektórych agend, zmniejszenia ilości jednostek organizacyjnych, kasowania zbędnych stanowisk oraz zracjonalizowania i uproszczenia metod pracy.

Zarządy miejskie w m. st. Warszawie i w m. Łodzi, a wydziały wojewódzkie w odniesieniu do wszystkich miast pozostałych (wydzielonych i nie wydzielonych) powiatowych związków samorządowych i ewentualnie niektórych gmin wiejskich opracują w tym względzie odpowiednie wnioski i w terminie do dnia 15 kwietnia 1947 r. wystąpią do prezydiów wojewódzkich rad narodowych (Miejskiej Rady Narodowej m. st. Warszawy względnie m. Łodzi) o powołanie specjalnych komisyj oszczędnościowo - organizacyjnych, którym zarządy miejskie wzgl. wydziały wojewódzkie przekażą swe wnioski. Komisje te w ramach wytycznych, otrzymanych od prezydiów wojewódzkich rad narodowych, oraz w oparciu o wyniki kontroli zarówno własnej, jak i inspekcji nadzorczej, tudzież wyniki kontroli, wykonywanej przez Biuro Kontroli przy Prezydium Krajowej Rady Narodowej i jego Delegatury, wreszcie w oparciu o własne obserwacje i zebrane materiały, zbadają wnioski, otrzymane od zarządów miejskich wzgl. od wydziałów wojewódzkich, i przedstawią ze swej strony prezydiom rad narodowych wnioski co do sposobu przeprowadzenia reorganizacji administracji

i ewentualnej redukcji etatów. Należy przepracować omawiane zagadnienie w ciągu najbliższych miesięcy zimowych tak, ażeby do dnia 1 lipca 1947 r. można było dokonać redukcji zbędnych w danych związkach sił pracowniczych i wykorzystać je w innych działach służb publicznych, w szczególności na obszarze Ziem Odzyskanych.

VI. Zasady zaszeregowania.

A. Zaszeregowanie członków zarządów miejskich i gminnych.

1. O wysokości grupy uposażenia prezydentów miast, wiceprezydentów, burmistrzów i ewentualnie wiceburmistrzów (patrz część I pkt. 1) decyduje miejska rada narodowa w ramach tabeli, zamieszczonej w art. 3 nowego dekretu uposażeniowego. Przyznanie wyższej grupy uposażenia na podstawie ust. 2 art. 3 tegoż dekretu może nastąpić w wypadkach zgoła wyjątkowych, sporadycznych dopiero po formalnym przeniesieniu miasta do wyższej kategorii. Prezydenci miast, wiceprezydenci, burmistrzowie, czy też ewentualnie wiceburmistrzowie, którzy posiadają dotychczas grupę wyższą od dopuszczalnej grupy uposażenia według tabeli, zamieszczonej w art. 3 dekretu, zostają z dniem 1-ym najbliższego miesiąca kalendarzowego przeniesieni do właściwej grupy uposażenia, a ewentualną różnicę pomiędzy uposażeniem otrzymywanym przed 1 maja 1946 r., zwiększonym o podwyżki, wprowadzone przepisami, wymienionymi w ostatnich dwóch ustępach cz. II okólnika, a kwotą nowego uposażenia, zachowują w postaci dodatku wyrównawczego (art. 8 dekretu) z ograniczeniem, o którym mowa w części IX niniejszego zarządzenia.

2. Uposażenie wójta ustala, działając na podstawie art. 53 ust. (2) ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294), wydział powiatowy po wysłuchaniu opinii gminnej rady narodowej, przy czym uposażenie wójta w grupie zależne jest od tego, czy wójt cały swój czas poświęca zajęciom służbowym w gminie, jako swojemu zajęciu głównemu.

W przypadku, gdy wójt posiada kwalifikacje nie mniejsze od wymaganych dla stanowiska sekretarza gminnego i cały swój czas poświęca obowiązkom służbowym w gminie — uposażenie wójta może być ustalone według grupy VII, a tylko w przypadkach zgoła sporadycznych formalnego podniesienia gminy do wyższej kategorii na podstawie art. 3 ust. 4 nowego dekretu uposażeniowego wydział powiatowy może przyznać wójtowi VI grupę uposażenia.

W przypadku, gdy wójt nie poświęca całego swego czasu zajęciom służbowym w gminie, uposażenie wójta może być określone tylko w formie miesięcznego ryczałtu pieniężnego z zachowaniem maksymalnej granicy określonej w ust. 4 art. 3 nowego dekretu uposażeniowego.

Do powyższych wytycznych musi być dostosowane pobierane przed dniem 1 maja 1946 r. uposażenie wójtów, przy ewentualnym zastosowaniu części IX niniejszego okólnika.

B. Zaszeregowanie dotychczasowych pracowników.

1. Dotychczasowi pracownicy samorządowi, podlegający przepisom nowego dekretu uposażeniowego (część I okólnika), — poza wyjątkami, wynikającymi z dalszych wytycznych okólnika — winni być zaszeregowani do grup uposażenia, jakie posiadali w dniu 1 maja 1946 r., bądź też do grupy wyższej, uzyskanej po tym terminie w drodze awansu służbowego, przy czym w jednym i drugim przypadku, o ile posiadana przez poszczególnego pracownika grupa uposażenia nie przekracza maksymalnej grupy, ustalonej dla danego związku samorządowego w tabeli, podanej w art. 5 ust. 1 nowego dekretu uposażeniowego.

Wyjątek stanowią sekretarze gmin zbiorowych, którzy powinni być zaszeregowani — o ile dotychczas to nie nastąpiło — do grupy VII, choćby w dniu 1 maja 1946 r. posiadali grupę niższą.

Wyjątek też stanowią pracownicy, którzy na podstawie § 19 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073) otrzymali „ad personam" wyższą grupę od maksymalnej grupy, dopuszczalnej dla danego związku wg przepisów tegoż rozporządzenia. Pracownicy tacy zachowują posiadaną wyższą grupę uposażenia, choćby ona przekraczała dopuszczalną grupę wg art. 5 ust. 1 nowego dekretu uposażeniowego.

Pracownicy, otrzymujący dotychczas uposażenie zasadnicze wg grup uposażenia XIII—XVI, winni być zaszeregowani do grupy XII.

2. Przy zaszeregowaniu pracowników, wchodzących w skład personelu pedagogiczno - wychowawczego, należy w zasadzie zachować grupy uposażenia, posiadane ostatnio przed dniem 1 maja 1946 r., albo należy przyznać tym pracownikom odpowiednio wyższe grupy przy ścisłym zastosowaniu przepisów, normujących zasady zaszeregowania nauczycieli, zatrudnionych w służbie państwowej, zacytowane powyżej w cz. V pkt. 2 okólnika, choćby nawet przy zaszeregowaniu wypadło przekroczyć najwyższą dopuszczalną grupę uposażenia, ustaloną w tabeli zamieszczonej w art. 5 nowego dekretu uposażeniowego, dla danej kategorii związku samorządowego.

Takie przekroczenie, chociaż pozornie uchybia przepisom art. 5, to jednak znajduje pełne uzasadnienie w brzmieniu art. 2 tegoż dekretu oraz w intencji ustawodawczej, zmierzającej do ścisłego dostosowania.

3. W razie zaszeregowania pracownika do grupy uposażenia niższej od dotychczas posiadanej ze względu na ograniczenia, wynikające z wytycznych, podanych na wstępie pkt. 1 omawianej części okólnika, pracownik otrzymuje wynikłą stąd różnicę w formie dodatku wyrównawczego z ograniczeniem, zastrzeżonym w części IX okólnika.

4. Zaszeregowanie pracowników związków samorządowych do odpowiednich grup uposażenia, przywiązanych do faktycznie zajmowanych stanowisk, dokonają: w m. st. Warszawie i w m. Łodzi oraz w miastach wydzielonych z powiatowych związków samorządowych zarządy miejskie kolegialne w odniesieniu do stanowisk kierowniczych, do których są przywiązane dodatki funkcyjne

(patrz cz. VIII okólnika), a w odniesieniu do podlegających przepisom nowego dekretu pozostałych pracowników w tych miastach — prezydenci miast względnie upoważnieni przez nich wiceprezydenci albo pracownicy; w powiatowych związkach samorządowych oraz w wojewódzkich związkach samorządowych — wydziały powiatowe i wydziały wojewódzkie, wreszcie w miastach nie wydzielonych i gminach wiejskich — burmistrzowie i wójtowie, przy czym na zamierzony sposób zaszeregowania pracowników winni uzyskać zgodę wydziału powiatowego.

O ile zaszeregowania już dokonano w ramach wytycznych pisma okólnego z dnia 9 lipca 1946 r. L. dz. III S. O. 3341/46, w takim razie powyżej wymienione władze dokonają tylko koniecznych korektur zaszeregowania w ramach wytycznych niniejszego okólnika.

5. Nowoprzyjętym pracownikom przyznaje się jedną z grup uposażenia, przywiązanych do powierzonego stanowiska, z reguły grupę najniższą, grupę zaś wyższą tylko w zależności od posiadanych kwalifikacyj i przygotowania praktycznego. Kandydaci do służby, nie posiadający żadnego przygotowania praktycznego, powinni być przyjmowani wpierw na praktykę i wynagradzani wg grup uposażenia ,określonej w cz. V pkt. 3) lit. h).

VII. Sposób obliczania uposażenia. Uposażenie składa się z:

1) uposażenia zasadniczego i z

2) przysługujących pracownikom państwowym dodatków do uposażenia oraz

3) ewentualnie innych dodatków, przewidzianych przepisami nowego dekretu uposażeniowego.

Do pkt. 1).

Uposażenie zasadnicze ustala się wg grupy, do której stosownie do wytycznych, zawartych w cz. VI nin. okólnika, płatny członek organu wykonawczego lub pracownik został zaszeregowany, a kwotę uposażenia w danej grupie ustala się wg stawek uposażeniowych, określonych w art. 2 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych w brzmieniu nadanym temu artykułowi dekretem z dnia 19 września 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 287).

Do pkt. 2).

Płatni członkowie organów wykonawczych i pracownicy otrzymują następujące dodatki do uposażenia zasadniczego, przysługujące pracownikom państwowym:

a) dodatek lokalny, tj. przysługujący wszystkim, pełniącym służbę na obszarze m. st. Warszawy (stołeczny), w kwocie określonej § 35 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781) w brzmieniu, nadanym temu paragrafowi rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 12 września 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 291), albo przysługujący osobom, pełniącym służbę na obszarze miasta i powiatu Gdańska, miasta Gdyni oraz powiatu morskiego (dodatek morski) w kwocie określonej § 36 cyt. rozp. Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. w brzmieniu nadanym temu paragrafowi cytowanym rozp. Rady Ministrów z dnia 12 września 1946 r.

b) dodatek rodzinny na warunkach i w wysokości, określonej przepisami § 42 a cyt. rozp. Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1933 r. w brzmieniu, nadanym temu paragrafowi rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 179),

c) dodatek funkcyjny lub służbowy na zasadach, ustalonych w części VIII okólnika niniejszego,

d) specjalny dodatek nauczycielski w kwocie 3.000,— zł miesięcznie, przysługujący nauczycielom w szkołach prowadzonych przez związki samorządowe, a posiadających charakter publiczności (patrz cz. VIII pkt. 6 i cz. IV okólnika) z wyjątkiem nauczycieli uprawnionych do pobierania dodatku naukowego do uposażenia (patrz część III pkt. 5 okólnika) oraz z wyjątkiem nauczycieli szkół rolniczych.

Do pkt. 3).

Na podstawie nowego dekretu uposażeniowego płatnym członkom organów wykonawczych oraz pracownikom przysługuje na warunkach, określonych art. 8 tegoż dekretu, dodatek wyrównawczy (patrz cz. IX nin. okólnika), a prezydentom miast, wiceprezydentom, burmistrzom i stale płatnym wiceburmistrzom może być też . przyznany dodatek specjalny na warunkach i do wysokości, określonej w art. 4 nowego dekretu uposażeniowego.

Do podstawy wymiaru dodatku specjalnego wlicza się kwotę uposażenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego. Natomiast nie bierze się w rachubę dodatku rodzinnego i wyrównawczego. Dodatek specjalny wlicza się do całości uposażenia maksymalnego, ustalonego łącznie z kwotą dodatku wyrównaczego w myśl wytycznych, podanych w cz. IX okólnika.

Poza powyżej wymienionymi dodatkami nie przysługują obecnie członkom organów wykonawczych oraz pracownikom samorządowym żadne inne poprzednio wypłacone dodatki do uposażenia jak: dodatek reprezentacyjny, komunalny, mieszkaniowych itd., dodatków bowiem takich nie ma w systemie uposażeniowym pracowników państwowych, do którego dostosowane są uposażenia w administracji samorządowej.

VIII. Dodatek funkcyjny i dodatek służbowy. A. Stale płatnym członkom organów wykonawczych i pracownikom może być przyznany dodatek funkcyjny wg stawek od 3 do 11, określonych w tabeli, ustalonej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 12 września 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 291).

W szczególności:

1. jeśli chodzi o członków organów wykonawczych, dodatek funkcyjny przysługuje: prezydentom miast, burmistrzom, wójtom oraz wiceprezydentom, jak również stale płatnym wg wytycznych niniejszego okólnika wiceburmistrzom, a mianowicie:

a) Prezydentowi m. st. Warszawy i Prezydentowi m. Łodzi wg stawki 3,
wiceprezydentom tych miast wg stawki . 5,

b) Prezydentom m. Krakowa, Poznania i Gdańska wg stawki 4,

wiceprezydentom tych miast wg stawki . 6,

c) Prezydentom miast: Gdyni, Bydgoszczy, Katowic, Lublina wg stawki . . . 5, wiceprezydentom tych miast wg stawki 6,

d) prezydentom miast, liczących ponad 75.000 mieszkańców, wg stawki . . 7, wiceprezydentom tych miast wg stawki 8,

e) prezydentom miast, liczących ponad 25.000 do 75.000 mieszkańców, wg stawki . . 8, wiceprezydentom tych miast ,wg stawki 9,

f) burmistrzom miast, liczących ponad 15.000 do 25.000 mieszkańców, wg stawki . . 10, wiceburmistrzom tych miast wg stawki . 11,

g) burmistrzom i stale płatnym wiceburmistrzom pozostałych miast oraz wójtom wg stawki 11,

2. jeśli chodzi o pracowników, dodatek funkcyjny przysługuje:

a) w m. st. Warszawie i m. Łodzi, w wojewódzkich związkach samorządowych oraz w miastach wydzielonych — kierownikom (szefom) resortów, naczelnikom i kierownikom wydziałów, inspektorom,

b) ponadto w m. st. Warszawie i m. Łodzi oraz w miastach ponad 75.000 mieszkańców — kierownikom działów (sekcyj) oraz samodzielnych referatów (biur), podlegających bezpośrednio co najmniej naczelnikom wydziałów,

c) w powiatowych związkach samorządowych — kierownikom biur (działów, referatów) podlegającym służbowo bezpośrednio przewodniczącemu wydziału powiatowego, oraz inspektorom samorządu gminnego i rachmistrzom,

d) w miastach nie wydzielonych ponad 15.000 mieszkańców — sekretarzom zarządów miejskich, kierownikom rachuby, względnie oddziałów i samodzielnych referatów (biur), o ile pracownik zajmujący dane stanowisko podlega służbowo bezpośrednio burmistrzowi,

e) w miastach, liczących nie więcej niż 15.000 mieszkańców, i w gminach wiejskich — sekretarzom zarządów miejskich i sekretarzom gminnym, a w miarę uznania prezydium właściwej rady narodowej — również kierownikom rachuby (rachmistrzom),

f) dyrektorom i kierownikom urządzeń i zakładów dobra publicznego (szpitali, ośrodków zdrowia, schronisk, sierocińców itp.), a w wiekszych szpitalach również kierownikom oddziałów (ordynatorom);

3. co się tyczy wysokości stawki dodatku funkcyjnego dla pracowników, to ustala się je jak następuje:

a) w m. st. Warszawie i w m. Łodzi wg stawek . . . . . od 6 do 11,

b) w wojewódzkich związkach samorzadowych oraz w m. m. Gdańsku, Krakowie i Poznaniu wg stawek . . . . . . od 7 do 11,

c) w miastach, liczących ponad 75.000 mieszkańców wg stawek . od 8 do 11,

d) w powiatowych związkach samorządowych i w miastach, liczących ponad 25.000 do 75.000 mieszkańców, wg stawek . . . od 9 do 11,

e) w gminach wiejskich i w miastach nie wydzielonych z powiatowego związku samorządowego — wg stawki 11,

4. Ilość stanowisk, do których ma być przywiązany dodatek funkcyjny dla pracowników, oraz wysokość stawek ustala rada narodowa w danym związku samorządowym w ramach statutów etatu stanowisk służbowych, bądź w drodze odrębnej uchwały w granicach powyższych wytycznych, przy czym wysokość dodatku funkcyjnego powinna być uzależniona od rodzaju i hierarchii stanowisk służbowych. Uchwała rady narodowej w tym przedmiocie podlega zatwierdzeniu przez władze nadzorcze.

B. Pracownikowi, nie pobierającemu dodatku funkcyjnego, a wykonywującemu szczególnie odpowiedzialną i uciążliwą pracę, wymagającą stałego nadmiernego wysiłku, może być przyznany dodatek służbowy wg jednej z 5 pierwszych stawek pieniężnych) od 300 do 1.000 zł), ustalonych w pkt. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 291).

Przy przyznawaniu dodatku służbowego w szczególności przestrzegać należy, co następuje:

1) liczba pracowników, pobierających dodatek służbowy, nie wliczając w to personelu pedagogiczno - wychowawczego, uprawnionego do pobierania dodatku służbowego, nie może przekraczać 15% ogólnej liczby pracowników, zatrudnionych w danym związku samorządowym, a podlegających przepisom nowego dekretu uposażeniowego,

2. kwota miesięcznego dodatku służbowego nie może przekraczać dla pracowników, pobierających uposażenie wg grupy uposażeń:

XII — IX	gr.	—	300.— zł
VIII —	,,	—	400.— ,,
VII —	,,	—	600.— ,,
VI —	,,	—	800.— ,,
powyżej VI —	,,	—	1.000.— ,,

3. rodzaju stanowisk, do których ma być przywiązany dodatek służbowy, oraz wysokość stawki dodatku służbowego dla pracowników — w zależności od zajmowanych stanowisk uchwala w danym związku samorządowym rada narodowa w ramach norm, ustalonych w pkcie poprzednim,

4. kwota dodatku służbowego nie może przekraczać stawek dodatku funkcyjnego ustalonego dla stanowisk tego samego działu służby oraz dla stanowisk wyższych i równorzędnych w innym dziale służby,

5. maksymalne normy dodatku służbowego podane w pkcie 2 oraz ograniczenia, o których mowa w pkcie 4, nie odnoszą się do personelu pedagogiczno - wychowawczego. Rodzaj stanowisk, do których przywiązany jest dodatek służbowy dla tej kategorii pracowników, oraz wysokość tego dodatku ustala się wg § 40 pkt. 5 lit. c), d), e) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19. XII. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781) z uzgodnieniem zmian, wprowadzonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 24. V. 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 126), rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 13. VI. 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 179), oraz rozpo-

rządzeniem Rady Ministrów z dnia 12. IX. 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 291).

C. Przewidziany w art. 5 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 28. X. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) oraz w § 41 rozprządzenia Rady Ministrów z dnia 19. XII. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781) zakaz kumulowania dodatku funkcyjnego z dodatkiem służbowym, jak również zakaz pobierania dwóch lub więcej dodatków jednego lub drugiego rodzaju, stosuje się w związkach samorządu terytorialnego. To samo dotyczy innych ograniczeń, przewidzianych w wymienionych przepisach prawnych.

IX. Dodatek wyrównawczy. Płatni członkowie organów wykonawczych oraz pracownicy związków samorządowych (nie wyłączając personelu pedagogiczno - wychowawczego), których uposażenie, faktycznie wypłacane ostatnio przed dniem 1 maja 1946 r., było wyższe od uposażenia, obliczonego na podstawie nowego dekretu uposażeniowego łącznie z wszystkimi dodatkami, ustalonymi wg zasad niniejszego okólnika) co się tyczy nauczycieli łącznie też z kwotą zł 3.000 — miesięcznie specjalnego dodatku nauczycielskiego, przyznanego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 stycznia 1947 r.), otrzymują na podstawie art. 8 nowego dekretu uposażeniowego z funduszów danego związku samorządowego dodatek wyrównawczy, jako dodatek przejściowy (ust. 2 art. 8 dekretu). Do kwoty uposażenia, faktycznie wypłacanego ostatnio przed dniem 1 maja 1946 r., wlicza się wszelkie wypłacane dodatki i ewentualnie premie o charakterze stałym.

Wysokość dodatku wyrównawczego oblicza się w ten sposób, że kwota jego łącznie z uposażeniem, obliczonym na podstawie nowego dekretu uposażeniowego łącznie z wszystkimi dodatkami, ustalonymi według zasad niniejszego okólnika, nie może przekraczać miesięcznie:

a) w m. st. Warszawie . . . zł 20.000.—

b) w m. Łodzi . . . . . . zł 18.000.—

c) w wojewódzkich związkach samorządowych, w miastach, liczących ponad 75.000 mieszkańców, oraz w miastach, będących siedzibą wojewódzkich władz administracji ogólnej . . . zł 15.000.—

d) w miastach, liczących ponad 25.000 do 75.000 mieszkańców, i w powiatowych związkach samorządowych . . . . . zł 12.000.—

e) w miastach ponad 15.000 do 25.000 mieszkańców oraz w miastach, nie objętych wyliczeniem od a) do d), a będących siedzibą powiatowych władz administracji ogólnej . . . . . zł 10.000.—

f) w miastach, nie objętych wyliczeniem od a) do e), a położonych na obszarze zagłębia krakowsko - dąbrowskiego i śląskiego, tudzież innych okręgów przemysłowych, oraz położonych w promieniu do 30 km od granic m. st. Warszawy i m. Łodzi, jak również w gminach wiejskich na tychże obszarach . . . . zł 10.000.—

Wykaz miast i gmin wiejskich, o których mowa w punkcie niniejszym, ustali właściwy terytorialnie wydział wojewódzki, który władny jest zaliczyć do tej kategorii gmin również niektóre gminy wiejskie o uprawnieniach finansowych gmin miejskich, jak również niektóre gminy uzdrowiskowe i letniskowe,

g) w pozostałych miastach i gminach wiejskich . . . . zł 8.000.—

O ile dotychczas wypłacany dodatek wyrównawczy łącznie z uposażeniem, obliczonym na podstawie nowego dekretu uposażeniowego, łącznie z wszystkimi dodatkami (i ewent. dodatkiem specjalnym — art. 4 dekretu) przekracza powyższe kwoty, w takim razie dodatek wyrównawczy zostaje przy najbliższej płatności obniżony do wyżej ustalonych kwot maksymalnych.

Wyjaśniam przy tym, że obniżka ta — z uwagi na powyższe stosunkowo wysokie kwoty maksymalne — praktycznie może dotknąć tylko nieliczne jednostki, co jest usprawiedliwioną koniecznością usunięcia rażących niewspółmierności w uposażeniu, które wywołały zrozumiałe niezadowolenie pozostałych pracowników. Poza tym stan ten był też w jaskrawej sprzeczności z przepisami prawnymi, to też ze względu na przepis ustępu końcowego § 1 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 30. XII. 1924 r. w brzmieniu nadanym mu rozporządzeniem Prezydenta R. P. z dnia 28. X. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 667) obniżka nie może być uważana za naruszenie praw nabytych.

Jeżeliby jednak obniżka dotychczas pobieranego uposażenia miała dotknąć znaczny odsetek pracowników w danym związku samorządowym, albo też pracowników o wysokich kwalifikacjach fachowych, w takim razie należy sprawę przedstawić Min. Adm. Publ. celem wydania odpowiednich wytycznych.

Określono powyżej maksymalne kwoty uposażenia łącznie z dodatkiem wyrównawczym mogą dotyczyć nielicznych osób zarówno spośród płatnych członków organów wykonawczych jak i pracowników, zajmujących najwyższe stanowiska w administracji samorządowej, i to jedynie osób, którym z mocy art. 8 nowego dekretu uposażeniowego przysługuje prawo do odpowiedniego dodatku wyrównawczego. Natomiast niedopuszczalnym jest w żadnym razie podwyższenie dotychczasowych uposażeń drogą wyrównywania ich do wysokości podanych powyżej kwot.

X. Zapomogi i renumeracje. Pracownikom, odznaczającym się szczególną wydajnością pracy, inicjatywą i osiągniętymi oszczędnościami oraz zasługami w dziedzinie usprawnienia organizacji pracy, mogą być przyznawane nagrody pieniężne (renumeracje), na których wypłatę mogą być wstawiane co rok odpowiednie kwoty do preliminarza budżetowego związków samorządowych, w zależności od jego możliwości finansowych.

Pracownikom, którzy wskutek wypadku losowego lub innej ważnej przyczyny zasługują na doraźną pomoc finansową, mogą być przyznane jed-

norazowe zapomogi pieniężne w ramach przeznaczonych na ten cel kredytów w budżecie związku.

Zarządy związków samorządowych mogą preliminować w budżetach odpowiednie kredyty na nagrody pieniężne i zapomogi w wysokości nie przekraczającej:

w m. st. Warszawie, m. Łodzi i miastach wydzielonych 5%

w wojewódzkich i powiatowych związkach samorządowych . . . 7%

w miastach nie wydzielonych i gminach wiejskich 10%

globalnej sumy wydatków osobowych (z wyłączeniem budżetów przedsiębiorstw).

Nagrody pieniężne (renumeracje) i zapomogi pieniężne nie mogą mieć charakteru stałych dodatków do uposażenia.

XI. Świadczenia w naturze. 1. Przyznanie świadczeń w naturze członkom organów wykonawczych i pracownikom samorządowym na podstawie art. 7 nowego dekretu uposażeniowego uwarunkowane jest faktem pobierania na obszarze danego województwa takich świadczeń przez pracowników administracji rządowej, przede wszystkim zaś odpowiedniego działu tej administracji, analogicznego do odnośnego działu służby w samorządzie.

Ponieważ przydziały aprowizacyjne i odzieżowe, poza władzami centralnymi, nie są stosowane w administracji państwowej, a we władzach centralnych również ulegają likwidacji, przeto w administracji samorządowej przepisy art. 7 mają zastosowanie jedynie do organizowania stołówek, bądź też przyznawania ekwiwalentu gotówkowego w granicach kwot, przeznaczonych na stołówki, zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 12 września 1946 r. 600.— zł miesięcznie na pracownika na ziemiach starych i 800.— zł miesięcznie na pracownika na obszarze miasta Gdańska i pow. gdańskiego.

W tych instytucjach administracji samorządowej, gdzie stołówki są zorganizowane, ekwiwalent stołówkowy wypłaca się tylko w wypadku:

a) stałego pełnienia czynności służbowych poza miejscowością, w której prowadzona jest stołówka,

b) choroby lub zwolnienia przez lekarza urzędowego (Ubezp. Społ., miejskiego itd.),

c) urlopu wypoczynkowego — o ile pracownik nie korzysta z wczasów.

Niedopuszczalność organizowania obecnie zaopatrzeniowej gospodarki aprowizacyjnej nie stoi na przeszkodzie utrzymaniu istniejącego w szpitalach i zakładach leczniczych wyżywienia pracowników tych zakładów.

W związkach samorządowych, w których przydziały aprowizacyjne były stosowane, winny one ulec likwidacji. W tych związkach samorządowych pracownicy w miarę możliwości finansowo - budżetowych związków zamiast dotychczas uzyskiwanych przydziałów aprowizacyjnych, czy innych, otrzymać mogą ewentualnie pewien ekwiwalent pieniężny.

Terminy likwidacji akcji zaopatrzeniowej na rzecz pracowników w poszczególnych związkach samorządowych oraz wysokość ewent. ekwiwalentu pieniężnego ustalać będą prezydia wojewódzkich rad narodowych, w m. st. Warszawie i m. Łodzi — prezydia miejskich rad narodowych, chyba, że w tym względzie Prezydium Krajowej Rady Narodowej, względnie organ, który przejmie jego kompetencje, wyda odmienne wytyczne.

W ramach zasad, ustalonych przez prezydia wojewódzkich rad narodowych (w m. st. Warszawie i m. Łodzi — na wniosek prezydiów miejskich rad narodowych) likwidacja dotychczasowej zaopatrzeniowej gospodarki aprowizacyjnej na rzecz pracowników oraz normy ekwiwalentu pieniężnego ustalą właściwe dla danych związków samorządowych rady narodowe.

2. Przepisy art. 7 nie pozbawiają sekretarzy gminnych prawa uzyskania od gmin w naturze mieszkania wraz ze światłem i opałem, bądź równoważnika pieniężnego do wysokości 25% uposażenia, na podstawie przepisu § 12 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073), który zachowuje nadal moc obowiązującą. Również pozostają nadal w mocy przepisy § 18 tegoż rozporządzenia, dotyczące przyznawania świadczeń w naturze, których wartość potrąca się z uposażenia według norm, ustalonych przez radę narodową i zatwierdzonych przez prezydium rady narodowej wyższego stopnia. Chodzi tu o tego rodzaju świadczenia, jak mieszkania służbowe przy zakładach pracy np. dla intendentów gmachów, dyrektorów szpitali itp.), umundurowanie dla niektórych pracowników służb publicznych itd., nie zaś o świadczenia aprowizacyjne, o których mowa w art. 7.

XII. Związki międzykomunalne. Jak na to wskazuje brzmienie art. 9, nowego dekretu uposażeniowego, i jak to wynika z części I okólnika, przepisom nowego dekretu uposażeniowego podlegają płatni członkowie zarządów związków międzykomunalnych, których działalność nie polega na prowadzeniu przedsiębiorstw, oraz stale zatrudnieni w takich związkach pracownicy.

Do osób tych stosują się więc wyjaśnienia i wytyczne niniejszego okólnika z następującymi zmianami: przy zaszeregowaniu do grup uposażenia członków zarządu nie może być tym osobom przyznana grupa wyższa od najwyższej grupy uposażenia, przysługującej członkom organów wykonawczych związków samorządowych, które wchodzą w skład danego związku międzykomunalnego, i w żadnym razie nie może być przyznana grupa wyższa od IV. Co się zaś tyczy pracowników związków międzykomunalnych, nie mogą być oni zaszeregowani do wyższych grup uposażenia od najwyższych grup, przysługujących pracownikom związków samorządowych, wchodzących w skład danego związku międzykomunalnego, i w żadnym razie nie może być przyznana pracownikowi wyższa grupa od V.

To samo dotyczy wysokości dodatku funkcyjnego i służbowego z tym, że dodatek funkcyjny nie może w żadnym razie przekraczać najwyższych stawek, ustalonych okólnikiem niniejszym (patrz

cz. VIII okólnika) dla związków samorządowych, wchodzących w skład związku międzykomunalnego, przy czym jeśli w skład takiego związku wchodzi m. st. Warszawa lub m. Łódź, dodatek funkcyjny nie może przekraczać stawki 4.

Jeżeli w sprawie uposażeń wymagana jest uchwała rady narodowej w odnośnym związku samorządowym, to w sprawach takich w związku międzykomunalnym potrzebna jest uchwała rady tego związku. Jeżeli uchwała rady narodowej w sprawach, objętych okólnikiem niniejszym, wymaga zatwierdzenia, to zatwierdzeniu też podlega uchwała rady związku międzykomunalnego. Władzą zatwierdzającą jest prezydium rady narodowej bezpośrednio wyższego stopnia w stosunku do rady narodowej hierarchicznie najwyższej, reprezentującej jeden ze związków samorządowych, wchodzących w skład danego związku międzykomunalnego.

XIII. Zmiany przepisów uposażeniowych. Wszelkie ewent. zmiany w przyszłości cytowanych w cz. I okólnika norm prawnych, a w szczególności zmiany ustalonych tymi przepisami stawek uposażenia pracowników państwowych, oraz dodatków do uposażenia, wysokości diet i innych należności pieniężnych, stosować się będą automatycznie do płatnych członków organów wykonawczych i pracowników samorządowych, podlegających przepisom nowego dekretu uposażeniowego.

XIV. Wygaśnięcia niektórych dotychczas obowiązujących przepisów prawnych i wytycznych (okólników). W świetle przepisów nowego dekretu uposażeniowego i z uwagi na art. 11 tegoż dekretu straciła moc obowiązującą większość przepisów rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 30 grudnia 1924 r., natomiast pozostały nadal w mocy następujące przepisy tego rozporządzenia:

§ 1 ust. ostatni w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 667),

§ 3 z wyjątkiem przepisów o charakterze wprowadzającym, obecnie bezprzedmiotowych, oraz niektórych warunków określających cechę stałości służby, jako nie aktualnych wskutek przepisów rozporządzeń Prezydenta R. P. z dnia 16. III. 1928 r. o umowie o pracę (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 323 i 324),

§ 4 ust. przedostatni i ostatni ze zmianami, dotyczącymi nomenklatury organów samorządowych,

§ 11 jedynie w części, odnoszącej się co do możliwości stosowania przepisu § 19,

§ 12,

§ 14, dotyczący jedynie wyjątków, przewidzianych § 19,

§ 16, przepis końcowy, dotyczący wyjątków, przewidzianych w § 19,

§ 17, z wyjątkiem przepisu, uzależniającego wysokość diet i kosztów podróży od grup uposażenia,

§ 17-a, wprowadzony dekretem z dnia 28 marca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 227),

§ 18, ze skreśleniem nie aktualnych norm, dotyczących „starostów krajowych" w byłej dzielnicy pruskiej, i dotyczących wyodrębnień obszarów byłych zaborów,

§ 19, z tym jednak, że awans „ad personam" może mieć miejsce w przypadkach zupełnie wyjątkowych, uzasadnionych rzeczywiście wysokimi kwalifikacjami naukowymi i praktycznymi (wyższe wykształcenie)osoby zainteresowanej, wykazującej wybitne zdolności administracyjne, albo w przypadkach uzasadnionych położeniem wybitnych zasług na polu pracy samorządowej,

§ 20,

§ 25 z tym, że przepis tego paragrafu stosuje się do stanu prawnego, zmienionego późniejszymi przepisami, w szczególności przepisami nowego dekretu uposażeniowego, wreszcie

§§ 28 i 29 ze skreśleniem przepisu, wyłączającego obszar województwa śląskiego.

Przestały być też aktualne przepisy wykonawcze do nie obowiązujących przepisów rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 30 grudnia 1924 r. oraz wszelkie wydane w tym zakresie wytyczne b. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Ministerstwa Administracji Publicznej. W szczególności uchylam pismo okólne z dn. 9. VII. 1946 r. L. dz. III S. O. 3341/46 w sprawie nowej tabeli uposażeń w związkach samorządu terytorialnego oraz pismo okólne z dn. 4. XII. 1946 r. L. dz. III S. O. 7305/46 w sprawie zastosowania w samorządzie przepisów o uposażeniu pracowników państwowych, oraz § 15 instrukcji budżetowej dla związków samorządowych z dn. 19. I. 1938 r. (Dz. Urz. M. S. W. Nr. 3, poz. 9) w części, dotyczącej wysokości kredytu zapomogowo - renumeracyjnego.

XV. Obowiązek przestrzegania nowych przepisów uposażeniowych. Zechcą Ob. Ob. Wojewodowie (Ob. Ob. Prezydenci m. st. Warszawy i m. Łodzi) ze swej strony ściśle przestrzegać nowych norm uposażeniowych w związkach samorządu terytorialnego oraz zwrócić uwagę starostom, jako przewodniczącym wydziałów powiatowych, tudzież prezydentom miast, burmistrzom i wójtom na to, że niedopuszczalne są jakiekolwiek podwyżki płac, zmiany w sposobie obliczania uposażenia i dodatków oraz przyznawania pod jakąkolwiek postacią dodatków do uposażenia, nie przewidzianych omówionymi w okólniku niniejszym przepisami prawnymi, ani też nie uzasadnionymi wskutek późniejszych zmian tych przepisów.

Zwracam uwagę, że stosownie do uchwały Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1946 r. przeciwko winnym przekroczeń obowiązujących przepisów oraz ustalonych na ich podstawie zasad w dziedzinie wynagrodzeń pracowniczych należy wdrożyć postępowanie dyscyplinarne oraz skierować sprawę do prokuratora o pociągnięcie ich do odpowiedzialności z art. 286 K. K.

Uchwała Rady Ministrów dotyczy nie tylko pracowników państwowych, ale również pracowników samorządowych i w odniesieniu do tych ostatnich każe stosować wymienione rygory przeciwko wszystkim tym, którzy są obowiązani do wykonania pieczy nad należytym stosowaniem prze-

pisów uposażeniowych i obowiązujących wytycznych, a więc i wytycznych okólnika niniejszego.

Zechcą Ob. Ob. Wojewodowie i Prezydenci miast m. st. Warszawy i m. Łodzi podać treść niniejszego okólnika podległym sobie organom do wiadomości i ścisłego stosowania.

Za Ministra:
(—) **Dr. Żaruk - Michalski**
Podsekretarz stanu

Poz. 33.

PISMO OKÓLNE
URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO LUBELSKIEGO

do Ob. Ob. Starostów Powiatowych (wszystkich) Województwa Lubelskiego i Prezydenta m. Lublina

w sprawie praktycznych wskazówek o wykonywaniu przepisów meldunkowych.

L. dz. O. Org. 150/47.

Urząd Wojewódzki przesyła w załączeniu 1 egz. podręcznika p. t. „Praktyczne wskazówki o wykonywaniu przepisów meldunkowych" do użytku służbowego Starostwa i zapoznania z nim personelu.

Ze względu na uświadomienie ogółu obywateli o doniosłym znaczeniu państwowym, społecznym i gospodarczym przepisów meldunkowych, oraz o sposobie wykonywania nałożonych na obywateli obowiązków meldunkowych, jak również ze względu na konieczność uporządkowania ewidencji i kontroli ruchu ludności, Urząd Wojewódzki ze swej strony prosi Ob. Ob. Starostów i Prezydenta miasta Lublina o zaopatrzenie w w/w podręczniki z kredytów związków samorządowych wszystkich zarządów gminnnych, wiejskich i miejskich oraz biur meldunkowych. Pożądane jest również zaopatrzenie w „Praktyczne wskazówki o wykonywaniu przepisów meldunkowych" również sołtysów gromadzkich, którzy w zakresie ewidencji i kontroli ruchu ludności są organami pomocniczymi Zarządów gminnych oraz o zalecenie rozpowszechnienia omawianego podręcznika za pośrednictwem biur meldunkowych wśród właścicieli, wzgl. administratorów, domów odpowiedzialnych za wykonywanie obowiązków meldunkowych.

Cena podręcznika wynosi 40 zł. za egzemplarz. Przy zbiorowym zamówieniu ponad 100 egz. na otwarty rachunek cena — 38 zł. za egzemplarz.

Zamówienia należy kierować bezpośrednio pod odresem: Henryk Kaliszan, wicestarosta Powiatowy w Chojnicach (Pomorze).

zał. 1.

Lublin, dnia 6 marca 1947 r.

Za Wojewodę
(—) **Włodz. Borkusiewicz**
Naczelnik Wydziału

B. Publkacje Władz Centralnych.

Poz. 34.

OKÓLNIK NR. 2.
PREZESA RADY MINISTRÓW

do wszystkich Ob. Ob. Ministrów
w miejscu

w sprawie uzgadniania projektów z władzami planowania przestrzennego i z władzami budowlanymi.

Nr. O—I—b—2/7.

Wobec stwierdzenia, że poszczególne władze, urzędy i instytucje państwowe, a zwłaszcza przedsiębiorstwa, odbudowują lub budują obiekty mieszkalne, biurowe lub przemysłowe lub też urządzenia komunikacyjne i inne bez uzgodnienia swoich zamierzeń z właściwymi władzami planowania przestrzennego, proszę Ob. Ob. Ministrów o przypomnienie podległym Im władzom o obowiązku uzgadniania z Głównym Urzędem Planowania Przestrzennego, regionalnymi dyrekcjami planowania przestrzennego lub miejscowymi urzędami planowania przestrzennego wszelkich zamierzeń w sprawach wchodzących w zakres planów zagospodarowania przestrzennego (art. 3, 4, 5, 43 dekretu z dnia 2 kwietnia 1946 r. o planowym zagospodarowaniu przestrzennym kraju Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 109). Sposób współdziałania z władzami planowania przestrzennego zostanie niebawem uregulowany w drodze rozporządzenia Rady Ministrów.

Jednocześnie proszę o przypomnienie podległym urzędom i instytucjom, że również urzędy i instytucje państwowe obowiązane są przed przystąpieniem do budowy uzyskać zatwierdzenie projektu przez właściwą władzę budowlaną (rozporządzenie Prezydenta R. P. z dnia 16. II. 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli — Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 216 z 1939 r.).

Obywatela Prezesa Centralnego Urzędu Planowania proszę o wydanie zarządzenia, ażeby wnioski o uruchomienie kredytów na wszelkie inwestycje były rozpatrywane po uzgodnieniu zamierzeń z władzami planowania przestrzennego i po ewent. zatwierdzeniu projektów przez właściwe władze budowlane.

Warszawa, dnia 11 stycznia 1947 r.

Prezes Rady Ministrów
(—) **Edward Osóbka-Morawski**

URZĄD WOJEWÓDZKI LUBELSKI
Wydział Ogólny

Lublin, dnia 6 marca 1947 r.

L. dz. O Org. 196/47.

Uzgadnianie projektów z władzami planowania przestrzennego i z władzami budowlanymi.

Do
Ob. Ob. Starostów Powiatowych (wszystkich) województwa lubelskiego i Prezydentów miast Chełma, Lublina i Siedlec.

Powyższy odpis okólnika Nr. 2 Prezesa Rady Ministrów z dnia 11. I. r. b. Nr. O. I—b—2/7 w sprawie uzgadniania projektów i zamierzeń z zakresu planów zagospodarowania przestrzennego, Urząd Wojewódzki przesyła celem ścisłego przestrzegania przepisów w nim zawartych i wydania odpowiednich zarządzeń podległym zarządom gmin miejskich i wiejskich.

Za Wojewodę
(—) **Włodz. Borkusiewicz**
Naczelnik Wydziału

Poz. 35.

OKÓLNIK NR. 20
MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
do Ob. Ob. Wojewodów

o sprawozdaniach miesięcznych i kwartalnych

L. dz. OOrg. 9016. 46 r.

Zarządzam nadsyłanie do Ministerstwa Administracji Publicznej następujących sprawozdań ogólnych:

1) miesięcznych sprawozdań sytuacyjnych oraz
2) kwartalnych sprawozdań z działalności.

Miesięczne sprawozdania sytuacyjne przedstawiać mają ogólną sytuację polityczną, stan bezpieczeństwa oraz ogólną sytuację gospodarczą na terenie Województwa, a nadto informować o przebiegu przeprowadzanych w danym czasie akcji specjalnych, np. akcji siewnej, przeciwpowodziowej, przesiedleńczej itp. Założeniem tych sprawozdań jest, by dawały one żywy i rzeczywisty obraz tego, co dzieje się na terenie województwa. Przy opracowywaniu ich zwrócić zatym należy specjalną uwagę na to, by informowały one zgodnie z rzeczywistością w sposób uogólniający o zjawiskach istotnych, bez podawania nie mających ważniejszego znaczenia drobiazgów i bez szczegółowego wyliczania i opisu poszczególnych zdarzeń tego samego rodzaju np. opisów poszczególnych przestępstw rabunkowych.

Kwartalne sprawozdania z działalności przedstawiać mają zdarzenia organizacyjne w podległych Ob. Ob. Wojewodom urzędach oraz obrazować działalność w ubiegłym kwartale. Przy opracowywaniu tych sprawozdań mieć należy na uwadze, iż powinny one:

1. wyodrębniać zdarzenia organizacyjne od działalności,
2. obrazować działalność na podstawie pewnych danych, przedstawiając, gdzie to jest możliwe, ustalony program działania i wykonanie,
3. zawierać uproszczone, wymowne ilustracje statystyczne,
4. utrzymywać konsekwentną ciągłość porównawczą następujących po sobie sprawozdań, w zestawieniach statystycznych nawiązując w sposób celowy do wyników okresów poprzednich i, gdy to potrzebne, przedwojennych,
5. unikać nieistotnych drobiazgów.

Miesięczne sprawozdania sytuacyjne przedkładać należy Ministerstwu w trzech egzemplarzach do dnia 10-go każdego miesiąca, kwartalne zaś sprawozdania z działalności — również w trzech egzemplarzach do dnia 15-go miesiąca, rozpoczynającego nowy kwartał a więc do dnia 15-go stycznia, kwietnia, lipca i października.

Sprawozdania powyższe opracowywać należy w/g załączonych schematów sprawozdawczych. Ułatwi to pracę i utrzyma ciągłość sprawozdawczą. Zwracam przy tym uwagę, iż omówienie pewnych zagadnień w sprawozdaniach okresowych ma tylko charakter informacyjny i nie może zastąpić przedkładania Ministerstwu konkretnych spraw do załatwiania oddzielnymi pismami.

Podkreślam, iż treść i forma sprawozdań powinna być możliwie krótka i przejrzysta.

Ponieważ tak pierwsze, jak i drugie, sprawozdania opracowane być mogą tylko na podstawie sprawozdań starostów (prezydentów miast starostw, powiaty miejskie) winni Ob. Ob. Wojewodowie wydać im w tej materii niezwłocznie odpowiednie zarządzenia.

Pierwsze sprawozdanie miesięczne w/g nowego schematu przedłożyć należy Ministerstwu do dnia 10-go kwietnia, pierwsze zaś sprawozdanie kwartalne do dnia 15 kwietnia br.

Jednocześnie uchylam okólnik Nr. 15 z dnia 26. V. 1945 r. w sprawie sytuacyjnych sprawozdań miesięcznych.

Warszawa, dnia 4 marca 1947 r.

Minister
(—) **Edward Osóbka-Morawski**

URZĄD WOJEWÓDZKI LUBELSKI
Wydział Społeczno-Polityczny

Lublin, dn. 15 marca 1947 r.

Nr. SP. POL. I. III. 5(189)47 r.

Do
Ob. Ob. Starostów Powiatowych i Prezydenta miasta Lublina oraz wszystkich Naczelników Wydziałów Urzędu Wojewódzkiego.

Powyższe zarządzenie przesyła się do wiadomości i ścisłego wykonania. Przy czym pierwsze sprawozdanie miesięczne w/g nowego schematu należy przedłożyć Urzędowi Wojewódzkiemu (Wydział Społeczno - Polityczny) do dnia 4 kwietnia, a pierwsze sprawozdanie kwartalne do dnia 7 kwietnia rb.

Następne sprawozdania miesięczne i kwartalne należy przedkładać w powyższych terminach.

Zał. 2.

Za Wojewodę
Naczelnik Wydziału
Społeczno - Politycznego
(—) **St. Wójtowicz**

Zał. 1.

SCHEMAT KWARTALNEGO SPRAWOZDANIA Z DZIAŁALNOŚCI

I. Sprawy organizacyjne.

1) Zmiany w stanie organizacyjnym urzędu wojewódzkiego i starostw w zakresie: a) struktury organizacyjnej urzędów, b) organizacji i metod pracy.
2) Zmiany organizacyjne w biurach zarządach miejskich miast stanowiących powiaty miejskie, o ile zmiany te mają istotne znaczenie dla wykonywanej przez te zarządy administracji rządowej.
3) Stan organizacyjny straży pożarnych i ich wyposażenia.

II. Działalność administracji ogólnej.

1) Sprawozdanie z działalności poszczególnych Wydziałów urzędu wojewódzkiego ze szczególnym uwzględnieniem działalności wydziałów z zakresu działania Ministerstwa Administracji Publicznej.
2) Sprawozdanie z działalności wojewody i starostów na zasadzie art. 10, pkt. 2 i art. 65 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U.R.P. z 1936 r. Nr. 80, poz. 555).

III. Inne zagadnienia.

1) Uwagi o działalności Rad Narodowych i stosunkach wzajemnych rad narodowych i władz administracji ogólnej.
2) Sytuacja finansowa związków samorządowych.
3) Sprawozdanie z działalności rad społecznych osadnictwa spółdzielczo - parcelacyjnego.
4) Ogólny stan organizacyjny i działalność spółdzielni.
5) Wykonywanie 3-letniego planu gospodarczego.
6) Inne sprawy — według uznania wojewody.

Zał. 2.

SCHEMAT MIESIĘCZNEGO SPRAWOZDANIA SYTUACYJNEGO

I. Ogólna sytuacja polityczna.

1) działalność partii politycznych,
2) działalność związków zawodowych, stowarzyszeń i organizacji społecznych,
3) związki religijne,
4) mniejszości narodowe,
5) stosunek ludności do władz i ich zarządzeń,
6) ważniejsze zarządzenia władz (również niezespolonych), mające ogólne znaczenie.

II. Stan bezpieczeństwa.

1) przestępstwa pospolite,
2) działalność organizacji tajnych,
3) działalność organów bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej i współdziałanie z nimi ludności.

III. Ogólna sytuacja gospodarcza.

1) Sytuacja aprowizacyjna,
2) stan zatrudnienia,
3) stan rynku — podaż i popyt artykułów rolniczych i przemysłowych,
4) kształtowanie się cen.

IV. Akcje specjalne.

(np. 1) repatriacja — napływ i rozmieszczenie repatriantów, 2) akcja przesiedleńcza, 3) akcja siewna, 4) ważniejsze wyniki w wykonywaniu 3-letniego planu gospodarczego.

Cena niniejszego numeru wynosi 40 zł.

Adres **Redakcji i Administracji:** Urząd Wojewódzki w Lublinie, ul. Spokojna 4, pokój 45.

Pierwsza Drukarnia Państwowa w Lublinie, ul. Zamojska 12, tel. 22-99.